

Hồi 36

Long Tranh Hồ Đấu

ốt Kim Hoàn thấy mình dùng Dao Trì Ngọc Trác Hoa chưa thắng nổi đối phương, nhưng trong pho chuông đó còn bao nhiêu hàm cả khí tuyệt độc. Nàng ta định sử dụng ám khí để thắng đối phương, thì đối phương đã nhảy ra bên ngoài mà đòi đấu võ khí. Nàng ta nghĩ môn võ khí cây hoa sen của mình bên trong có ám khí để giết địch lại còn dễ hơn, nên nàng gật đầu đáp :

- Kim Hoàn xin tuân lệnh và xin dùng cây Dao Trì Ngọc Liên này để lãnh giáo Khổng phu nhân.

Nói xong chỉ thấy nàng ta rút cánh hoa sen bằng ngọc trắng dài chừng hai thước cột ở ngang lưng ra. Khổng Lăng Tiêu thì sử dụng Ngũ Độc Bích Câu Đằng của Bàn Tổ Chân tặng cho.

Vạn Kiếp Ma Chủ trông thấy cây mây độc đó, biết ngay là lợi hại, liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh dặn bảo Tốt Kim Hoàn :

- Kim hoàn cẩn thận, khí giới của đối phương lợi hại vô cùng, con chớ để cho khí giới dính vào người!

Thoạt tiên Tốt Kim Hoàn không coi cây mây độc của Khổng Lăng Tiêu vào đâu, bây giờ nghe thấy Ma Chủ dặn bảo như vậy, trong lòng mới hơi kinh hoảng.

Khổng Lăng Tiêu thấy mặt đối phương có vẻ e dè, đắc chí vô cùng liền cười vẻ kiêu ngạo và nói:

- Tốt cô nương, cẩn thận nhé ! Khí giới này của tôi không phải là khí giới thường đâu !

Nói xong, nàng liền múa cây mây độc xông lại tấn công luôn.

Khí giới của nàng dài hơn nên nàng lùi trước rồi tấn công sau, so lối đánh khác hẳn mấy người. Tốt Kim Hoàn muốn biết thủ pháp của đối phương ra sao rồi mới nghĩ cách đối phó sau. Nàng ta liền nhảy lùi về phía sau tám bước để tránh né.

Khổng Lăng Tiêu vận sức vào cánh tay phải quật cây mây thẳng như một chiếc gậy nhắm Thái Dương huyết ở bên phải của Tốt Kim Hoàn đánh tới.

Tốt Kim Hoàn thấy đối phương vận khí khiến cây mây thẳng như một chiếc gậy gang, cũng phải kính phục. Nàng liền giơ cây sen ngọc lên trước ngực để chống đỡ và muốn gạt cây mây sang bên thừa thế tấn công lại. Ngờ đâu công lực của Khổng Lăng Tiêu mạnh vô cùng và cây mây độc lại tựa như một con rắn sống. Cây sen ngọc của Tốt Kim Hoàn chưa va chạm vào thân cây mây thì cây mây độc đã tự động rút lại và tấn công sang phía khác liền.

Tốt Kim Hoàn không ngờ khí giới của đối phương lại linh hoạt đến thế, muốn tránh nhưng đã muộn rồi, đành phải tung mình nhảy lên để tránh né. Tuy đã thoát nạn, nhưng vẫn bị nguy hiểm hết sức.

Tốt Kim Hoàn thấy lối sử dụng khí giới vừa ra tay đã bị lép vế như vậy, hổ thẹn vô cùng. Cũng vì sự hổ thẹn ấy mà nàng ta định ở trên không giở ngay sát thủ giết chết đối phương cho khỏi hổ thẹn. Nàng ta quyết định như vậy, liền bấm cái chốt ở cây sen bằng ngọc đỏ rồi xoay người lại hướng chiếc hao sen vào người của Khổng Lăng Tiêu và thân của nàng thì hạ xuống nhanh như điện chớp.

Vạn Kiếp Ma Chủ thấy vậy biết ngay môn đồ của mình vì lòng hiếu thắng thúc đẩy mà đã đấu thí mạng một cách không nên không phải, vì đấu cách này thể nào cũng một mất một còn chứ không sai. Y là người rất điềm tĩnh, thấy vậy cũng phải gây cản đứng dậy.

Khổng Lăng Tiêu giở tiên pháp ra múa cây mây độc mà đánh hụt luôn mấy thế, trong lòng cũng hơi tức tối, liền rú lên một tiếng thật dài rồi vận hết chân lực vào cánh tay phải múa cây mây kín như một cái lưới mà tấn công tiếp.

Bàng Thiên Hiểu, Liễu Như Yển các người thấy thành hình như vậy khoái chí vô cùng, vì hai người biết thế roi này của Khổng Lăng Tiêu kỳ diệu tuyệt luân. Lại thêm cây roi độc lợi hại vô cùng. Chắc phen này nàng ta thể nào cũng đắc thắng.

Quả nhiên cây mây độc của Khổng Lăng Tiêu đang quay tròn bỗng chia thẳng một cái rồi lại đổi hướng khiến Tốt Kim Hoàn không biết đâu

mà chống đỡ, liền bị cây mây độc cuốn luôn vào ngang lưng ba vòng.

Tốt Kim Hoàn thấy lưng mình bị mây độc cuốn chặt không thể nào thoát chết được liền nghiêng rằng mỉm cười khinh mỉa tiếng, và tay thì rung động cây sen ngọc liên tiếp, những bông hoa sen ở trên cành sen đó bỗng có mấy lưỡi phi đao phi xuống và tiếp theo đó có rất nhiều mũi kim độc nho nhỏ bay theo đều nhắm người của Khổng Lăng Tiêu bắn xuống.

Khổng Lăng Tiêu đang đắc chí đột nhiên thấy khí giới của đối phương lại có ám khí bắn ra vừa nhiều vừa nhanh như chớp nhoáng như vậy, nàng cũng biết khó mà thoát khỏi tai kiếp, một mặt vận mười hai thành công lực vào bàn tay trái đẩy ra một chưởng cương phong để che chở thân hình, còn tay phải thì giật mạnh cây mây độc một cái, rồi mới vút luôn khí giới đó đi.

Ám khí của Tốt Kim Hoàn vừa nhanh vừa mạnh, chuyên phá những nội gia chân khí, cho nên cương khí của Khổng Lăng Tiêu vừa đưa ra đó làm sao mà chống đỡ, nên đã bị một phi đao bắn trúng trước, tiếp theo đó những mũi kim độc bắn trúng như mưa cắm cả vào người nàng, trông nàng như một con nhím ngã lăn ra đất chết tốt.

Tuy vậy, lưng của Tốt Kim Hoàn cũng bị cây Ngũ Độc Bích Câu Đằng cứa ra làm hai khúc, gan ruột tim phổi đều rớt ra cả mặt đất trong rất thất kinh.

Hai người vừa toi mạng thì đã có hai cái bóng người khác lướt tới giữa sân. Một là Vạn Kiếp Ma Chủ, một là Bàn Thiên Hiểu. Bàn Bang Chủ rất cưng Khổng Lăng Tiêu, vì nàng ta khéo chiều chuộng. Bây giờ thất người thiếp cưng của mình chết thảm như vậy, lão Bang Chủ cũng phải đau lòng ứa nước mắt anh hùng ra.

Vạn Kiếp Ma Chủ một mặt sai người dọn xác, quét sạch đấu trường một mặt nhìn Bàn Thiên Hiểu ứa nước mắt mà cười nhạt :

- Bàn Bang Chủ là người có trái tim ác độc nhất thiên hạ, tại sao lại nhỏ lệ như thế ?

Bàn Chân Chân nghe thấy Vạn Kiếp Ma Chủ bảo cha mình là người có trái tim ác độc nhất thiên hạ, thì giật mình kinh hãi. Đồng thời nàng cũng đưa mắt liếc nhìn chữ Môn chưa sơn đỏ, vì chưa có máu tươi của người có trái tim ác độc nhất thiên hạ để sơn, nên chữ đó vẫn để mộc như vậy.

Bàng Thiên Hiểu không thèm đếm xỉa đến câu nói đó mà chỉ ghen ngào đáp :

- Khổng Lăng Tiêu là di thiếp của ta, hầu hạ ta lâu năm, nàng bị tai kiếp, ta không đau lòng nhỏ lệ sao được ?

Vạn Kiếp Ma Chủ cười nhạt nói :

- Những kẻ dâm đảng này chết đi lại sạch mắt. Y thị hầu hạ người bấy nhiêu năm có lẽ cũng làm cho người mọc khá nhiều sừng rồi !

Bàng Thiên Hiểu nhìn thẳng vào mặt Vạn Kiếp Ma Chủ, lớn tiếng trách mắng :

- Vạn Kiếp Ma Chủ cũng là tôn sư của một môn phái, sao lại thốt được những lời thiếu giáo dục như vậy? Người bảo Lăng Tiêu dâm đảng không giữ phu đạo như vậy, chẳng hay người có chứng cứ gì mà dám vu oan cho nàng ta như vậy?

Vạn Kiếp Ma Chủ cười nhạt một tiếng, chưa kịp trả lời thì Diệu Chân Ni Cô mới gia nhập Vạn Kiếp Môn không lâu, bước ra cười khanh khách xen lời nói :

- Bàng Thiên Hiểu, ông muôn điều vạn hiểu, mà có một việc lại không hiểu. Trước kia, Khổng Lăng Tiêu với tôi vẫn cùng vui chẵn gối, cùng truy hoan lạc thú với nhau. Ngay cả con rết cứng của ông bị chúng tôi bắc cóc đến núi Cửu Nghi, suýt tí nữa thì cũng bị Khổng Lăng Tiêu ...

Bàng Thiên Hiểu không muốn nghe tiếp liền quát lớn, múa cây búa thần nhắm Ni Cô dâm đảng đó bổ luôn một nhát.

Diệu Chân có ngờ đâu lão Bang Chủ hổ thẹn quá hóa tức giận mà đột nhiên ra tay tấn công mình như vậy, và thế công lại nhanh như điện chớp, búa thần lại sắc bén khôn tả, cho nên y thị bị chém làm hai mảnh chết không kịp trối.

Nhưng vì thanh búa thần đó quá sắc bén và động tác của lão Bang Chủ quá nhanh, người của Diệu Chân bị chém ra làm đôi mà vẫn chưa tách ra làm hai mảnh, còn vẫn đứng nguyên ở đó một hồi mới ngã lăn ra đất, tách ra làm hai mảnh.

Vạn Kiếp Ma Chủ không có cảm tình với đồ đệ mới nhập môn đó, vì vậy y chỉ liếc mắt nhìn một cái, cười nhạt hỏi :

- Bàng Thiên Hiểu, ngươi là Bang Chủ của Tam Nguyên Bang biệt

hiệu Phiên Thiên Quái Tú của người oai trấn giang hồ mà sao người lại đang tâm giết một hậu sinh hạ bối như thế ?

Bàng Thiên Hiểu vẫn giận dữ quát tháo :

- Cả người, ta giết cũng dễ như vậy thôi !

Vạn Kiếp Ma Chủ nghe nói, không tức giận chút nào, chỉ lắc đầu cười nhạt :

- Trận đấu giữa hai ta là trận đấu then chốt của Đại Hội này. Bây giờ hãy còn sớm lắm, người chớ có muốn chết sớm như vậy làm chi !

Bàng Thiên Hiểu càng tức giận thêm, trợn tròn xoe đôi mắt ngăm nhìn Vạn Kiếp Ma Chủ từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu mấy lượt, rồi mới trầm giọng hỏi :

- Người là ai?

- Người khỏi cần hỏi biết ta là ai, chỉ cần giơ tay lên trán nghĩ lại xem, năm xưa người đã làm những việc gì tán tận lương tâm thì người hiểu liền .

Lời nói của Vạn Kiếp Ma Chủ rất tầm thường, nhưng khi lọt vào tai Bàng Thiên Hiểu lại vang động như sấm, khiến lão Bang Chủ kinh hoảng loạng choạng lui về sau hai bước.

Thấy Bàng Bang Chủ lùi bước, Vạn Kiếp Ma Chủ cười nhạt một tiếng, mới thung thảng đi vào chỗ ngồi.

Lúc ấy, Hỏa Hải Nhi thấy Bàng Bang Chủ vó vể tâm thần hoảng hốt, liền chạy ra cúi mình vái chào và nói :

- Xin Bang Chủ hãy bớt đau lòng, để tôi tiếp chiến môn hạ của Vạn Kiếp Môn, giết chúng một vài tên để trả thù cho Khổng phu nhân !

Bàng Thiên Hiểu gật đầu quay lại chỗ ngồi, ngăm nghĩ xem Vạn Kiếp Ma Chủ là ai? Nghe lời nói của đối phương thì hiển nhiên đã có thù hằn rất lớn với mình .

Hỏa Hải Nhi chờ Bang Chủ qua về chỗ ngồi yên rồi và đợi chờ đệ tử của phái Vạn Kiếp đem xác của Diệu chân đi khỏi, mới chấp tay chào và nói :

- Vị nào ra đây đối địch với mõ mấy hiệp ?

Y vừa nói dứt thì trong nhóm mười danh thủ đã có hai người đứng lên . Hai người đó là Tiểu Sát Ha Đằng và Liệt Hỏa Thái Tuế.

Vì ngồi gần hơn nên Tiểu Sát Ha Đằng đã ra giữa sân nhanh hơn Liệt Hỏa Thái Tuế một bước. Y vừa ra tới nơi đã cười ha hả và nói lớn :

- Ha mỗ bất tài muốn lãnh giáo võ công của bạn họ Ô mấy hiệp !

Hỏa Hải Nhi chưa kịp trả lời thì Liệt Hỏa Thái Tuế đã phi thân tới, cười giọng quái dị và đỡ lời :

- Ha huynh có cho phép Hồ Diên Bính này được đấu trận này không?

Tiểu Sát Ha Đằng cười nhạt đáp :

- Tại sao mỗ lại phải nhường cho bạn ?

Liệt Hỏa Thái Tuế thủng thẳng đáp :

- Trong võ lâm, chỉ có ta với y là sử dụng hỏa khí thôi, và từ trước tới nay hai chúng ta chưa hề gặp mặt nhau bao giờ . Nên mỗ mới muốn ra so tài thử với bạn Hỏa Hải Nhi là thế . Hơn nữa, hỏa khí của đối phương lợi hại lắm, chưa chắc Ha huynh đã chống cự nổi Tam Ly Chân Hỏa của y đâu?

Tiểu Sát Ha Đằng khi nào chịu lép vế, liền cười như điên như khùng, đáp lời :

- Không nói Tam Ly Chân Hỏa của Hỏa Hải Nhi vội, ngay cả Hỏa Trung Chi Hỏa của huynh chưa chắc đã làm gì nổi Ha Đằng này !

Hồ Diên Bính lại quát lớn :

- Ha huynh nói như vậy là muốn uống rượu phạt, chứ không muốn uống rượu mời phải không?

- Ha...ha... Xin hỏi Hồ Diên Thái Tuế thế nào là rượu phạt ?

- Rượu phạt là hai chúng ta hãy đấu một trận, lấy Hỏa Hải Nhi ra làm giải thưởng, ai thắng sẽ được ra tay đối địch với y !

Hỏa Hải Nhi thấy hai quái khách coi mình là giải thưởng của chúng, liền tức giận vô cùng, định nổi khùng. Bàng Thiên Hiểu thấy vậy, vội dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh khế bảo y :

- Ô hương chủ hãy nhịn đừng có nổi giận như thế . Chờ chúng đấu vài hiệp phân thắng bại xong rồi, Hương chủ hãy ra tay đấu với chúng cũng chưa muộn.

Hỏa Hải Nhi vâng lời quay về chỗ cũ ngồi, nhưng trong lòng vẫn còn ám ức.

Vì Liệt Hỏa Thái Tuế đã sa vào Thiên Nguy Cốc thiêu chết Thôi Nhất Vỹ và Đường Gia, lại còn chặt gãy một cánh tay của Trang Mộng Điệp, sau còn bắt cóc Mộng Điệp đi, nên bây giờ Vệ Phương Hoa, Liên Thành Ngọc, Trì Trung Long vừa trông thấy mặt y đều muốn nhảy ra trả thù ngay. Nhất là Trang Mộng Điệp càng tức giận thêm.

Vạn Kiếp Ma Chủ cũng có ý định như Bàn Bang Chủ, nên y xua tay ra hiệu bảo những người môn đồ đó dừng ra tay để cho Liệt Hỏa Thái Tuế đấu với Tiểu Sát Ha Đăng đuổi sức đi đã rồi hãy ra tiếp chiến sau.

Tiểu Sát Ha Đăng nghe thấy Hồ Diên Bính nói ngông cuồng như vậy cũng cười ha ha :

- Được, được ! Để mỗ lãnh giáo huynh trước, xem Liệt Hỏa Thần Công của Thái Tuế lợi hại đến thế nào?

Nói xong, y liền bước sang phải hai bước .

Liệt Hỏa Thái Tuế ít khi sử dụng đến Liệt Hỏa Thần Công, trừ phi đối phương mạnh hơn mình. Tiểu Sát Ha Đăng cũng biết Miêu Cương Song Quái không phải là tay tầm thường nên y cũng không dám khinh thường.

Diệu Âm Công Chúa thấy vừa mới khai mạc Khổng Lăng Tiêu, Tốt Kim Hoàn và Diệu Chân ba người đã chết một cách thảm khốc như vậy, nên cũng cau mày lại, khẽ nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Mạnh cô nương, chúng ta mau giở hai môn Diệu Âm tuyệt kỳ ra bằng không còn nhiều người bị chết oan uổng.

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười gật đầu đáp :

- Được, chúng ta cùng giở hai môn ấy ra đi, nhưng cần nhất đừng để cho người ta biết chúng ta đang làm những gì, bằng không người ta sẽ rõ lai lịch của chúng ta đấy !

Diệu Âm Công Chúa lại hỏi tiếp :

- Mạnh cô nương, có một cây sáo ngọc của Tiểu Cửu Hàn. Chi bằng chúng ta dùng hai cây sáo này sử dụng hai môn Diệu Âm và Thiên Xướng. Tôi chắc còn tốt hơn là thổi bằng mồm, và như vậy cũng không đến nỗi bị lộ hành tích của mình .

- Kế này của Công Chúa rất hay, chúng ta hãy thổi một khúc Vô Sầu Ân đã.

Thế là hai người cầm sáo lên thổi luôn.

Lúc ấy ở trong sân Liệt Hỏa Thái Tuế với Tiểu Sát Ha Đẳng đấu nhau rất kịch liệt, khiến những người ngồi quanh đó đều hoa mắt và mặt mũi tối tăm.

Mọi người lại nghe thấy tiếng sáo của Diệu Âm Công Chúa và Mạnh Hồng Tiểu thổi đều ngạc nhiên vô cùng, vì họ thấy hai thiếu nữ Mèo lại biết thổi khúc điệu tuyệt như thế nên càng kinh ngạc thêm.

Bàng Chân Chân với Cổ Thanh Phong hai người rất ưa thổi sáo, nghe thấy tiếng sáo này quen lắm, nên cả hai cùng đưa mắt nhìn Diệu Âm Công Chúa với Mạnh Hồng Tiểu trong lòng nghi khôn tả.

Vì trong tiếng sáo bao hàm Pháp Hoa Thiên Xướng với Vạn Diệu Thanh Âm, kiến ai nghe thấy cũng cảm thấy dễ chịu khôn tả và khiến động tác của Liệt Hỏa Thái Tuế với Tiểu Sát Ha Đẳng cũng chậm chạp dần. Sau cùng cả hai cùng ngừng tay lại lắng tai nghe quên cả đấu nhau nữa.

Diệu Âm Công Chúa với Mạnh Hồng Tiểu thấy Pháp Hoa Thiên Xướng và Vạn Diệu Thanh Âm đều công hiệu như vậy, liền đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ hài lòng. Đang lúc ấy, bỗng trên đài thủ tọa có tiếng rú kỳ lạ vọng lên.

Thì ra Vạn Kiếp Ma Chủ có mối đau lòng riêng, mới phần chí sáng tạo Vạn Kiếp Ma Cung và Vạn Kiếp Môn, rồi lại còn triệu tập Vạn Kiếp Đại Hội này nữa. Mục đích của y là muốn đánh bại quần hùng để rửa thù tuyết hận. Nhưng bây giờ y thấy mọi người nghe khúc sáo này đều quên cả thù hận, y kinh hoảng vô cùng, vội giở ngay Thiên Ma Tiểu ra...

Tiếng rú đó, Ma Chủ đã giở hết công lực ra mà kêu rú, tựa như muôn ngàn tiếng sấm trời cùng đánh lên một lúc, khiến Diệu Âm Công Chúa với Mạnh Hồng Tiểu phải rung mình một cái, suýt tí nữa thì không sao thổi thành tiếng sáo.

Khúc sáo của hai nàng loạn một cái, Vạn Kiếp Ma Chủ liền cười quái dị, hỏi Liệt Hỏa Thái Tuế với Tiểu Sát Ha Đẳng :

- Thế nào, hai vị tại sao lại ngừng tay như thế ? Vị nào sợ và vị nào ngừng tay trước ?

Tiểu Sát Ha Đẳng nghe thấy Vạn Kiếp Ma Chủ nói khích, liền hậm hực đáp :

- Mồ có sợ y đâu !

Nói xong, y lại tấn công Liệt Hỏa Thái Tuế tới tấp. Thế là hai người lại đánh nhau tiếp.

Mạnh Hồng Tiểu cau mày lại hỏi Diệu Âm Công Chúa :

- Công Chúa, chúng ta hòa Pháp Hoa Thiên Xương với Vạn Diệu Thanh Âm vào trong tiếng tiêu tiếng địch chưa quen, nên mới kém công hiệu và mới bị Thiên Ma Tiểu của Vạn Kiếp Ma Chủ phá khuấy. Bây giờ chúng ta thử không dùng sáo xem sao?

Diệu Âm Công Chúa lắc đầu thở dài đáp :

- Vì Đại Hội mới khai mạc không lâu, ai nấy đang hung hăng, khó làm cho họ giác ngộ được. Như vậy chúng ta có tốn công vận dụng hai môn đó thêm cũng vô ích thôi. Chi bằng hãy đợi chờ trong giây lát, để họ bớt hăng hái, rồi hãy ra tay, thì lúc ấy sẽ thành công mau chóng hơn.

Mạnh Hồng Tiểu biết lời nói của Diệu Âm Công Chúa rất đúng, đành phải thâu sáo lại, ngưng tay giây lát. Ngờ đâu hai người vừa mới ngưng tay, thì trong đấu trường đã có thảm kịch xảy ra liền.

Thì ra Liệt Hỏa Thái Tuế thấy đấu mãi không thắng nổi đối phương, nên nghĩ ngay ra một kế, lẳng lặng không cho đối phương biết, giả bộ làm như bỏ trống để cho đối phương có dịp may hạ độc thủ.

Quả nhiên, Tiểu Sát Ha Đằng đã trúng kế, vội giở ngay thế Loan Thạch Hành Vân tấn công luôn. Hồ Diên Bính lệ làng gạt tay của Tiểu Sát Ha Đằng sang bên, rồi nhằm ngực của đối phương phản công lại.

Tiểu Sát Ha Đằng vội xoay người không để cho tay của đối phương động vào tay mình, rồi nhân lúc ngực của đối phương bỏ trống, liền giở thế Thôi Sơn Điền Hải đẩy mạnh vào đòn điền của Hồ Diên Bính.

Tất cả những thế đó là Hồ Diên Bính dự định, nên y cửa giả bộ làm như không hay biết để cho tay của Tiểu Sát Ha Đằng đánh trúng. Khi tay của Tiểu Sát Ha Đằng vừa đụng vào ngực áo của đối phương, nơi đó có vẻ chín ngọn lửa. Tay của Tiểu Sát Ha Đằng đánh trúng một ngọn, lạ thực, ngọn lửa vẻ đó lại có lửa bốc lên theo tay của y, mà cháy vào quần áo và bén rất nhanh.

Tiểu Sát Ha Đằng có nội công cao siêu như vậy, mà cũng chịu không nổi sức nóng của ngọn lửa đó, chỉ thấy y ôm cánh tay phải lăn lộn trên

mặt đất kêu rú luôn mồm.

Lãnh Sát Hồng Phi với Tú Sát Tiêu Đồng thấy vậy, cả kinh thất sắc. Cả hai cùng chạy ra đỡ Tiểu Sát Ha Đăng lên, khi thấy tay của người nghĩa huynh đó từ chỗ khủy trở xuống đã cháy thành than khô và vẫn còn tiếp tục lan lên cánh tay...

Lãnh Sát Hồng Phi nghiêng răng mím môi lấy luôn một con dao sắc bén ra, không do dự gì hết, dùng một ngón tay điểm vào huyết mê cho Tiểu Sát Ha Đăng mê mang, rồi nhanh tay chặt gãy luôn cánh tay phải đó liền.

Tú Sát Tiêu Đồng thấy Lãnh Sát Hồng Phi lấy dao ra biết y định chặt tay của Tiểu Sát Ha Đăng, nên đã lấy thuốc cứu thương ra sẵn. Vừa thấy Hồng Phi chặt cánh tay xong, y đã vội rịt ngay thuốc vào. Rồi hai người công Tiểu Sát Ha Đăng về chỗ.

Tiếp theo, Hồng Phi quay trở ra nhìn Liệt Hỏa Thái Tuế và nói :

- Liệt Hỏa Thái Tuế, các thứ Liệt Hỏa của người thực lợi hại vô cùng, khiến người ta không thể biết đâu mà phòng bị được.

Hồ Diên Bính cũng biết mình đã thương Tiểu Sát Ha Đăng rồi, Hồng Phi với Tiêu Đồng quyết không để yên cho mình đâu, nên y vẫn kiêu ngạo cười quái dị và đáp :

- Hồng Phi huynh khỏi cần phải khen ngợi. Mỗ và Ha Đăng huynh không có thâm thù gì hết, nên không nhẫn tâm trông thấy Ha Đăng bị thiêu thành một cây than và chỉ để cho Ha Đăng huynh biết chút lợi hại của đệ đây thôi !

Hồng Phi cười nhạt đỡ lời :

- Bây giờ Ha Đăng đã bại, Hồng Phi tôi xin ra tiếp tay để xem Hồ Diên Thái Tuế còn có trò mới lạ gì không?

Liệt Hỏa Thái Tuế cũng biết mình đã kết thù kết oán với anh em Lâu Sơn Tam Sát rồi, nếu để cho hai tên này sống sót thì thế nào chúng cũng gây hậu họa cho mình chứ không sai. Vì vậy, y mới quyết tâm diệt nốt Hồng Phi cùng Tiêu Đồng. Y liền ngăm nhìn Hồng Phi một hồi, cười quái dị :

- Hồng huynh nhất định chỉ giáo đệ hay sao?

Hồng Phi cười nhạt đáp :

- Công lực của Hồng Phi mỗi tâm thường thế này đâu dám nói đến chỉ giáo. Chỉ mong Hồ Diên Thái Tuế lại ra tay thử thách lần nữa cho mỗi được về thế giới bên kia thôi !

Hồ Diên Bính cười giọng quái dị đáp :

- Mỗi muốn yêu cầu một điều này, nếu Hồng huynh không làm được thì mỗi đành phải cự tuyệt không đấu với huynh !

- Chẳng hay Thái Tuế định yêu cầu gì ?

Hồ Diên Bính trợn tròn xoe đôi mắt, cười giọng ngông cuồng một hồi, mới đáp :

- Mỗi muốn huynh với Tiêu Đồng huynh cùng ra một lúc, thì mỗi mới chịu ra tay !

Lãnh Sát Hồng phi nghe nói ngạc nhiên vô cùng, liền dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, cười nhạt luôn mồm. Hồ Diên Bính thấy vậy ngạc nhiên vội hỏi :

- Thế nào huynh có bằng lòng không? Sao lại cười luôn mồm như thế?

- Ta cười người khinh thường anh em Lâu Sơn quá ! Với tài ba của người xứng sao được hai anh em ta liên tay đấu !

Hồ Diên Bính vẻ mặt kiêu ngạo nói tiếp :

- Nếu Hồng huynh không chịu như thế, thì mỗi cáo lui !

Hồng Phi thấy đối phương cửa bắt buộc mình với Tiêu Đồng cùng ra tay mới chịu đấu, đang cau mày suy nghĩ, thì Tú Sát Tiêu Đồng đã bước ra, vừa cười vừa nói :

- Đại ca ! Cổ nhân đã nói “cung kính chi bằng tuân lệnh”. Vậy anh em chúng ta cứ liên tay để Liệt Hỏa Thái Tuế chỉ giáo cho một phen xem sao?

Lãnh Sát Hồng Phi thấy Tiêu Đồng đã bước ra và nói như vậy, liền nghĩ thầm :

“Trước mặt quần hào của thiên hạ, hai đấu với một như thế này tuy rất khó coi thật, nhưng đây là do đối phương bắt ép, chứ có phải là ta như vậy đâu? Được ! Thử xem y làm bộ làm tịch ngông cuồng kêu ngạo như thế, liệu có chống nổi mười hiệp của anh em ta không?”

Nghĩ đoạn, y đã thấy Liệt Hỏa Thái Tuế mặt lộ sát khí, vừa cười vừa

nói :

- Tiêu huynh nhanh nhẩu như thế mới phải chứ ! Sở dĩ mỗi muốn hai vị cùng ra tay một lúc là để tiện thể siêu độ cả hai vị trong một trận đấu, khỏi pa đấu đi đấu lại một vài trận nữa mất thì giờ của mọi người đi.

Nói xong, y lại cười ha hả, thật là ngông cuồng không thể tưởng tượng được, nhưng là y vừa tươi cười vừa quay tít hai cánh tay áo rộng màu hồng tựa như đám mây hồng.

Lãnh Sát Hồng Phi khẽ dặn Tú Sát Tiêu Đồng :

- Đệ cẩn thận đối phương định sử dụng pho Toàn Phong Chuông bá đạo lắm đấy !

Tiêu Đồng mỉm cười đáp :

- Chúng ta giở hết toàn lực ra đỡ thế võ của y, thử xem công lực của y đến mức nào mà y lại dám ngông cuồng đến thế ?

Ngờ đâu, Hồ Diên Bính đã có độc kế sẵn. Có phải y định giở Toàn Phong Chuông ra đâu, chỉ thấy người y quay đến vòng thứ ba, thì đã thấy y kêu rú rất lớn. Tiếng rú đó chưa dứt thì người y đã có chín ngọn lửa và một điểm sao sáng như đèn ló bay ra.

Thì ra cái áo bào đạo sĩ của Hồ Diên Bính trông rất lụng thụng và vương chân vương tay, nhưng sự thật cái áo đó chế đặc biệt lắm. Chín ngọn lửa thêu vẽ ở ngoài áo lại là lửa thật, bên trong bao hàm một chất thuốc kỳ độc và lại dính dính như hồ keo vậy. Tên thứ lửa độc này là U Luân Độc Hỏa.

Trong lúc y quay người khiến anh em Hồng Phi tưởng lầm y định giở Toàn Phong Chuông ra, thì y liền thừa cơ tung chín ngọn U Luân Độc Hỏa ra và thả thêm ngọn đèn ở trên cái mũ. Ngọn lửa trên đó lợi hại lắm, gọi là Hỏa Trung Chi Hỏa. Rồi y dùng Phích Không Chuông Lực đẩy những ngọn lửa đó bắn vào người của đối phương . Y định tâm chỉ một thế võ đầu thôi là đốt chết anh em Hồng Phi liền, như vậy sẽ khỏi hậu họa.

Vì thấy Liệt Hỏa Thái Tuế quá ngông cuồng, Tú Sát Tiêu Đồng đang định vận hết công lực để đối phương, muốn một thế ấy đánh bại đối phương để trả thù cho Tiểu Sát Ha Đăng. Nhưng y đột nhiên trong thấy có những ngọn lửa và hỏa tinh bay tới, nên giật mình kinh hãi, vội dùng song chuông đẩy lui những ngọn lửa ấy. Đồng thời y lại bảo với Lãnh Sát Hồng

Phi :

- Đại ca phải cẩn thận ! Tên này nổi tiếng bằng Độc Hỏa, chớ có để cho lửa y va đụng vào người!

Hồng Phi nghe nói cũng dùng Vô Hình Kinh Khí, định đẩy những ngọn lửa bắn trở lại. Ngờ đâu, chín ngọn lửa của Hồ Diên Bính với một điểm Hỏa Trung Chi Hỏa không bị vật gì cản trở thì nó chỉ là chín ngọn với một chấm thôi. Nhưng khi nó bị chưởng phong và kinh lực của anh em Hồng Phi va chạm phải, những ngọn lửa đó liền biến thành một cái bể lửa bao vây chặt lấy người Hồng Phi và Tiêu Đồng.

Lại có những tiếng kêu lộp bộp khiến quần hùng ngồi gần đó thấy vậy cũng phải kinh hoảng, vội lui ngay về phía sau.

Tội nghiệp cho Hồng Phi với Tiêu Đồng, dù có nội công tuyệt đỉnh và mưu trí khôn ngoan cùng xảo, nhưng gặp phải trường hợp này không sao thoát thân nổi. Vì những ngọn lửa đó đụng vào người là dính chặt và cứ bốc cháy bùng bùng, không sao dập tắt được, nên không bao lâu cả hai đều cháy thành hai cây than hồng.

Lúc ấy, không những Tiểu Sát Ha Đằng bị cụt một cánh tay trông thấy vậy đau lòng đến dậm chân la ó và khóc lóc thảm thiết, ngay đến cả quần hùng có mặt tại đó cũng phải kinh hoảng đến mất hết hồn vía. Còn Hỏa Hải Nhi người chuyên dùng hỏa công, thấy vậy cũng phải nhìn nhận tài ba dùng lửa của Hồ Diên Bính cao minh hơn mình thật. Nếu không có Lô Sơn Tam Sát ra đỡ trận đầu thay chết cho mình, thì tới khi mình đấu với y cũng khó mà thoát khỏi tai kiếp này.

Hồ Diên Bính thấy Lãnh Sát Hồng Phi với Tú Sát Tiêu Đồng đã cháy thành than và quần hùng lại tỏ vẻ khiếp sợ, y càng đắc chí, đứng ngửng mặt lên trời cười luôn mồm. Ngờ đâu y chưa cười dứt thì bỗng có một con rồng lửa nhanh như điện phi tới và bao vây.

Thì ra Hỏa Hải Nhi biết Hồ Diên Bính cười xong thế nào cũng thích trước mặt đông đảo mọi người, như vậy tất nhiên mình phải ra đối địch, thì khó lòng thoát khỏi tai ách. Cho nên y đã quyết định ra tay trước để tiêu diệt kẻ địch .

Y vội lấy cái hồ lô ra dôn Tam Ly Chân Hỏa ở trong ra hóa thành một con rồng lửa nhằm Hồ Diên Bính phi tới.

Hồ Diên Bính có ngờ đâu, mình đang mổ trai, lại có ngư ông rình phía sau. Tới khi y nghe thấy có tiếng ùm ùm, muốn tránh thì đã muộn rồi, người y đã bị Tam Ly Chân Hỏa bao trùm và chỉ nghe thấy y kêu được mấy tiếng thảm khốc thì y cũng giống Hồng Phi và Tiêu Đồng thành một cây đuốc cháy rực.

Triển Thanh Bình tháy vậy thở dài một tiếng và nói :

- Người chuyên sử dụng hỏa thất phải chết bằng lửa, thật câu châm ngôn này nói không sai chút nào. Các vị thử xem kết quả của Liệt Hỏa Thái Tuế thì cũng nên cảnh tỉnh mà coi thường danh lợi...

Hải Thiên Kiếm Thánh chưa nói dứt, trong sân đấu lại có sự biến hóa khác xảy ra. Thì ra Hỏa Hải Nhi dùng Tam Ly Chân Hỏa thiêu sống Hồ Diên Bính rồi, trong lòng hơi khoan tâm, vì vậy mà sao lãng phòng bị đôi chút .

Ngờ đâu, lúc ấy Bàn Thiên Hiểu với Thiết Kiếm Chân Nhân đều thất thanh kêu la, cả Liễu Như Yển cũng lớn tiếng gọi :

- Ô Hương chủ cẩn thận !

Hỏa Hải Nhi không biết nguy cơ ở đâu dẫn tới, đã thấy từ phía sau lưng bị người dùng chưởng dí chặt vào. Y giật mình kinh hãi, đang định quay trở lại, thì người tấn công lên phía sau đó, liền bảo :

- Người không được cử động, hễ cử động là chết liền !

Nghe giọng nói, y đã biết đó là Tiểu Sát Ha Đăng vừa bị cụt tay mà cũng nhân vật tàn dư của Lô Sơn Tam Sát. Y liền đưa mắt nhìn Bàn Thiên Hiểu cầu cứu :

Bàn Thiên Hiểu đứng dậy nhìn Tiểu Sát Ha Đăng, trầm giọng nói :

- Ha Tam huynh ! Với thân thế của huynh, thiết tưởng không nên tấn công lên Ô Hương chủ như vậy !

Tiểu Sát Ha Đăng lớn tiếng đáp :

- Y có thể tấn công lên Hồ Diên Bính, sao mà lại không có thể tấn công lên y?

Bàn Bang Chủ không biết trả lời như thế nào cho phải, Thiết Kiếm Chân Nhân liền mỉm cười đỡ lời :

- Ha Tam huynh ! Chiếc tay của huynh bị Hồ Diên Bính dùng Độc Hỏa thiêu cụt, Hồng Đại huynh với Tiêu Nhị huynh cũng bị y đốt sống. Ô

Hương chủ thấy vậy mới dùng thủ đoạn của y mà trị lại y. Trước hết, là chủ trì chính nghĩa cho võ lâm, sau là báo thù cho anh em Lâu Sơn Tam Sát. Đáng lẽ Ha Tam huynh phải cảm ơn y mới phải, trái lại sao huynh lại định giết hại y?

Lời nói của Thiết Kiếm Chân Nhân rất khéo léo. Bằng Bang Chủ cũng mừng thầm yên chí Hỏa Hải Nhi sẽ thoát chết. Ngờ đâu, Tiểu Sát Ha Đăng đã không bằng lòng chút nào, lại còn cười khinh mà nói :

- Anh em Lâu Sơn xưa nay một chút thù hằn gì cũng phải trả cho được. Huống hồ Hồ Diên Bính lại giết chết Đại ca Nhị ca của mõ, bây giờ Ô Xích tự tiện thiêu chết Hồ Diên Bính, khiến Ha Đăng này không còn hy vọng trả thù, ân hận suốt đời. Y làm như vậy mà cũng đòi nói là có ân với ta hay sao? Như thế ta tha thứ cho y sao được ?

Bằng Thiên Hiểu nghe nói hậm hực quát mắng :

- Ha Đăng, ngươi không tha thứ cho Ô Hương chủ, chẳng lẽ ta lại tha thứ cho ngươi hay sao?

Tiểu Sát Ha Đăng ngẩng mặt lên trời cười như điên như khùng một hồi, đưa mắt nhìn Bằng Thiên Hiểu đáp lời :

- Bằng Thiên Hiểu, ngươi là cái thá gì, tài ba gì mà dám bảo không tha thứ ta thế ?

- Ha Đăng ! Dù ngươi không bị què một tay cũng chống đỡ không nổi trăm hiệp của cây búa thần của ta. Huống hồ bây giờ ngươi lại cụt một tay như vậy !

Tiểu Sát Ha Đăng tay vẫn dí vào tử huyệt ở sau lưng Hỏa Hải Nhi, nghe thấy Bằng Thiên Hiểu nói như vậy, lại cười một hồi nữa và nói :

- Anh em Lâu Sơn chúng ta như tay với chân vậy. Đã không được cùng sống với nhau, thì ta còn sợ gì cái chết ! Vả lại Đại ca và Nhị ca ta đã ngộ nạn rồi, ta cũng không muốn sống làm chi nữa.

Nói xong, y liền nhấn mạnh tay một cái vào tử huyệt của Hỏa Hải Nhi.